

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН СТРАННИКЪТ

Превод от руски: Радой Ралин, —

chitanka.info

СТРАННИКЪТ [0]

1

*Веднъж, заскитал се всред долината дива,
усетих как скръбта ме грабва и надвива.
От някакъв кошмар потиснат, съкрушен,
като че бях на съд в убийство уличен.
С наведена глава аз чупих нервно пръсти,
с пронизана душа въздишки ронех гъсти,
повтарях, сякаш бях от болест повален:
„Какво да правя аз? Какво ще стане с мен?“*

2

*Окайвайки се тъй, прибрах се аз обратно.
Униетието ми бе вкъщи непонятно.
И пред жената, пред децата кротък бях,
че мрачната тъга старателно таях.
Но скръб от час на час гърдите ми душеше.
Накрая се разкрих, че невъзможно беше.*

*„Тежко ни и горко! Деца, и ти, жена —
им казах, — знайте вий: ужасна тъмнина
в душата ми тежи. Непоносимо време
гнети ме. Идва, знам, страхотно, грозно време.
На буря и пожар обречен е градът.
На пепел и на прах ще стане всеки кът.
И който не успей подслон да си открие,
тежко му и горко. О, ще загинем ние.“*

2

Домашните тогаз изпаднаха във смут,
 да се държи така могъл би само луд.
 Но мислеха: с нощта и със съня целебен
 ще охладнее в мен и пристъпа враждебен.
 Аз легнах. Цяла нощ в леглото се въртях,
 до утрото така въздишах и ридах.
 А призори — едва съм станал от леглото,
 надойдоха при мен. И същото, каквото
 говорих вчера аз, повтарях го и днес.
 Домашните тогаз, в мой собствен интерес,
 да стигнат най-подир до строгост се решиха.
 Заплашваха ме те, жестоко ме кориха
 да вляза в пътя прав. Не се поддавах аз,
 въздишах, плачех все, изпадах във несвяст.
 Докато най-подир, безсилни, уморени,
 те махнаха с ръка, отчаяни от мене.
 Като от полудял, за чийто грозен плач
 е нужен лекар строг и болничен пазач.

Пак тръгнах да вървя, посърнал в изнемога,
 отпращах вред очи със страх и със тревога,
 като затворника, пред бягството съзрях,
 или на пътника, среднощ в дъжда възпрях.
 Духовен труженик, повлякъл сам верига,
 юноша срещнах аз, върви, зачетен в книга.
 Той вдигна тихо взор към мен озадачен,
 попита ме, защо ридая огорчен?
 Отвърнах аз: „Узнай ти моя жребий злобен:
 осъден съм на смърт, призван на съд задгробен.
 Затуй съм съкрушен. Не съм готов за съд,
 а плаши ме смъртта.“

„На жребия гласът
 щом ти подсказва тъй, защо така отлагаш?
 Какво ще чакаш тук? Ти трябва да избягаш?“

*А аз: „Кажу, къде? Кой път да избира?“
Тогаз ми каза той по-ясно да се взра.
Насочи пръст. С око, болезнено разкрито,
като слепец с перде, от лекаря пробито:
„Да, виждам светлина!“ — внезапно изкрещях.
„Върви — той продължи — подире ѝ без страх.
И нека бъде тя за тебе цел в сърцето
и тясната врата спасителна, додето
ти не достигнеш сам, върви напред!...“ И аз
към сочения път се втурнах в тоя час.*

5

*Решението ми за бягство се посрещна
с тревога у дома. Жената безутешна
с децата пред прага крещяха да ме спрат,
приятелите ми догде се съберат.
Един ме хокаше, друг даваше съвети
на моята жена, съчувстваше ми трети.
От някои руган, от други подигран.
Предлагаше съсед да бъде задържан.
Подгонен бях дори, но аз неудържимо
лятах извън града в поле необозримо,
най-сетне да съзра далеч от тез места
спасителния път и тясната врата.*

[0] Приживе на Пушкин не е печатано.

В основата на стихотворението е положена книгата на Джон Бъниън „Странствованията на пилигрима“, но Пушкин значително се отклонява от оригинала. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.